

POSTANOWIENIE

Dnia 3 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa A. G.
przeciwko W. J.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 3 grudnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi
z dnia 10 lipca 2014 r., sygn. akt I ACa 101/14,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,
- 2) przyznaje adwokatowi A.L., prowadzącemu Kancelarię Adwokacką w Ł., od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w Łodzi kwotę 5.400,- (pięć tysięcy czterysta) zł powiększoną o należną stawkę podatku od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą pomoc prawną świadczoną powódce z urzędu w postępowaniu kasacyjnym,
- 3) oddala wniosek pozwanego o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Powódka A. G. złożyła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 10 lipca 2014 r. oddalającego apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 23 października 2013 r., którym uchylono w całości wyrok zaoczny Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 7 marca 2012 r. i oddalono powództwo przeciwko W. J. o zapłatę.

Sąd Najwyższy, oceniając – na podstawie art. 398⁹ § k.p.c. – skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

Ustawodawca, wprowadzając skargę kasacyjną jako nadzwyczajny środek prawny służący od prawomocnych orzeczeń, podkreślił, że jej celem jest ochrona interesu publicznego polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. Jego rolą nie jest zatem korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa, nawet gdyby one rzeczywiście wystąpiły. Ocena podstaw przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje w ramach tzw. przedsądu. Sąd Najwyższy bada, czy wskazano i należyście umotywowano przyczyny powołane w art. 398⁹ § 1 k.p.c., tj. czy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, i przyjmuje ją do rozpoznania, jeżeli jest spełniona przynajmniej jedna z nich. Kognicja Sądu Najwyższego na tym etapie postępowania jest ograniczona i nie obejmuje oceny zasadności podstaw skargi kasacyjnej, zastrzeżonej dla Sądu orzekającego w innym składzie.

W art. 398⁴ § 2 k.p.c. przewidziano wymaganie przytoczenia i odrębnego uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania powódka oparła na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., podnosząc, że Sądy obydwu instancji w ogóle nie rozpoznały istoty sprawy, czyli kwestii pobrania środków pieniężnych przez pozwanego z rachunku bankowego spółki cywilnej, przez co doszło do nieprawidłowego przyjęcia początku biegu przedawnienia.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, nie publ.; z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Skarżący powinien nie tylko przywołać konkretne przepisy prawa, którym jego zdaniem Sąd drugiej instancji uchybił, ale także przytoczyć odpowiednią jurydyczną argumentację odnoszącą się do oczywistości ich naruszenia. Nie odpowiada temu wymaganiu uzasadnienie przedstawione przez powódkę, ponieważ stanowi ono przedstawienie własnej oceny prawnej i faktycznej sprawy, odmiennej od ustaleń przyjętych przez Sądy *meriti*. Problem zarysowany przez skarżącą nie ma charakteru kwalifikowanego naruszenia prawa w rozumieniu powyższego przepisu. Jeżeli w ocenie powódki w sprawie występuje istotny problem prawny, powinna ona powołać się na przyczynę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 1. Należy również zauważyć, że znacząca część uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania została oparta o polemice skarżącej z ustaleniami faktycznymi Sądu, co jest niedopuszczalne (art. 398³ § 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. *a contrario* odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, a o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu orzekł na podstawie § 19 w zw. z § 13 ust. 4 pkt 2 i § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jedn. tekst: Dz. U. 2013 r., poz. 461 ze zm.). Uwzględniając okoliczności sprawy, charakter dochodzonego roszczenia i sytuację majątkową powódki w oparciu o zasadę

słuszności odstąpiono od obciążenia jej kosztami postępowania kasacyjnego na rzecz strony przeciwnej (art. 102 w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c.).